

Erol Halil

- Őirler -

Yayın Tarihi:

16.10.2009

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Dostluk

Seneler sanki bir su gibi akip gecti,
Sanki hic bitmeyecek gibi olan ömür,
Bizde bazen tatli, bazen aci anilar birakti.
Sevdiklerimizi aldi elimizden, gelecegimizi aldi.
Aglasak, üzülsek, sevinsek hep yanimizda olan,
Dert ortagimizi, acimasizca ayirdi bizden.
Arkadaslarimiz oldu, bazen kardesten yakin.
Bazende dost bildigimiz kisiler bizi yaniltti, yikti.
Istemesekte güvencimiz sarsildi.
Kalbimiz celik bir kasa oldu, kilitlendi.
Kilitleyip anahtarini kaybettigimiz celik bir kasa.
Neye elimizi uzattiysak hep üzüldük.
Ama mücadeleden hic vazgecmedik.
Bazen hic olmadik bir yerde,
Hic tanimadigimiz kisiler bizlere destek oldu,
Konustuk, konustuk hep konustuk,
Konustukca yakinlastik, yakinlastikca baglandik.
Dostlugun anlamini degerini öğrendik.
Demekki dostluk buymus, paylasmakmis.
Demekki dostluk sevgiyimis, özveriymis, güvenmis.
Yasamin yavas yavas anlamini yitirdigi bir anda,
Insana gercekten deger veren biri ile,
Herseyini paylasmakmis dostluk.

Erol Halil

Iyiki varsin

Birbirimizden uzakatada dahi olsak,
Yüzümüzü dahi görmesek birbirimizin,
Yakinlastik düşüncelerimizle, kaynastik,
Aramızda bir telepati olustu.
Basimiza birsey gelse, üzülsek,
Icimizde hisseder hale geldik.
Cogu zaman beraber eglendik, beraber üzüldük.
Dertlerimizi paylastik sabahlara kadar.
Sevinçlerimizi düşüncelerimizi paylastik.
Iki insan olmanın sevincini yasadık.
Haksizliklar karsısında tek bilek tek yürek olduk.
Birbirimizi üzmemek için yaristik,
Kandirmedik kendimizi hep gerçekçi olduk.
Yalani, süslü lafları bir kenara bıraktik.
Bazen hayallere daldik beraber,
Bazende acı gerçeklerle karsilastik,
Kendi sorunlarımızı bir kenara atıp,
Baskaları için savastik.
Biz zor olanı basarip insan olarak kaldik,
Dostlugun, arkadaşlığın değerini paylastik.
Yasamın güzelliğini, sevincini paylastik,
Herkesine inat haykirircasına.
Senin yerin bambaska canım arkadaşım,
Iyiki varsin ve var olarak kalacaksın.

(13.06.2006)

Erol Halil

Neden

Aslında o kadar güzelki yaşam, yaşamasını bilene.
Dostlugun, Arkadaşlığın, güzelliğın degerini bilene.
Aslında o kadar güzelki insan, insan olmasını bilene.
Bazı insanlar vardır içi neyse dışıda o değışmez,
Tuttuğu yolda ne olursa olsun onu etkilemez.
Bazısı iki yüzlü arkandan yapmadığını bırakmaz.
Bazısı gerçekten candan, sakacı, sevecen,
Bazısı nankör, sahtekar, ückagitci.
Su soruyu kaç kişi kendine soruyor acaba,
Bizler ne idik ne oluyoruz, gayemiz ne?
Neden birbirimizin kalbini kırmak için yarışa girdik?
Neden barış, kardeşlik, dostluk yolunu seçmedik?
Neden kendi hatalarımız dururken hep hatayı karşıda aradık?
Neden birbirimizi sadece bir et yığını olarak gördük?
Neden kendi benliğimizi kişiliğimizi bırakıp,
Bir baskası olarak görünmeye çalıştık.
Hepimiz etten kemikten yaratılmadıkmi,
Öyleyse bu kavga bu çekememezlik neden, Allah'ım neden.

Erol Halil

Özledim

Hepimiz bir yol tuturmusuz gidiyoruz,
Kimimizinki dogru, kimimizinki yanlis.
Ama sordugunuzda,
Herkesin yolu kendine göre dogru.
Etrafimize baktigimizda,
Bir kargasa, bir acelecilik.
Insanlar birbirini görmez hale gelmis.
Bir zamanlar tanisin tanimasin,
Birbirini hic yoksa basi ile selamlayan,
Yanindan gecerken sapka cikartan,
O insanlari özledim.
Sinemalari özledim,
Gicirdayan tahta sandalyelerde,
Bir elimde Camlica gazozu,
Bir elimde aycekirdegi,
Ikide bir kopan bir film.
Ben gecmisi özledim.
Bir cicek pasajinda oturup,
Muhabbet etmeyi, özledim.
Ben herkesin birbirini saydigi,
Sevdigi bir dünyayi özledim.
Insanin insana, insanca,
Davrandigi bir yasami özledim.

27.07.2006

Erol Halil

Son Istegimdir

Hepimiz bir gün öleceğiz, kazık kakacak halimiz yok ya.
Cok acilar cektik bu yalan dünyada ve cok acilar cektirdik.
Kalp kirdik, acik kapilari kapattik, kapattidik ama hic kendimizi sorgulamadik.
Bize deger verenleri bir hic ugruna harcadik.
Peki ya hangimiz kendimizi sorguladik.
Hangimiz aynaya bakip yüzüne tükürme cesareti buldu.
Alin yazisi buymus deyip, kader deyip kendimizi avuttuk.
Günlerin su gibi aktigini cok gec anladik hep geriye baktik.
Hayatimizi gözden gecirdik,
Keskelerle bosluklari doldurmaya calistik.
Hep birilerinden yardım bekledik.
Yüzünü bile görmedigimiz kisiler umut isigimiz oldu.
Ama o isigida kendi ellerimizle söndürdük.
Yaptigimiz yanlislari hep baskalarina yükledik.
Dönüsü olmayan yola girdigimizde gözlerimiz bir umut aradi.
Yalanlar oradada pesini birakmadi.
Iyi olacaksin bak, salma kendini yasam güzel.
Benim ise son nefesimi verirken yalanda olsa duymak istedigim,
Son bir kere görmek istedigim yoktu.
Yalanda son bir kere seni seviyorum diyenim yoktu.
Gitmeden önce sizden son istegimdir.
Bana bir ayna bulun.
Son nefesimde yüzüme tükürecegim.

03/10/2009

Erol Halil

Umutla dogabilmek

Sabah tan yeri kizillasmis,
Günes yavas, yavas gülümsüyor Dünyaya.
Oturmusum bir iskeleye elimde sicacik citir citir bir simit.
Yine yepyeni umutlarla basliyor gün diyorum kendime.

Kahvehane coktan acilmis,
Yeni demlenmis cayin kokusu yayiliyor etrafa.
Iskeleye bir sandal yanasiyor,
Bütün gece denizin dalgalari ile bogusmus.

Balikci tutabildigi baliklari ile cikiyor sandaldan,
Yorgun düsmüs gözleri ile bana bakiyor.
Ne yaparsin evlat ekmek kاپisi,
Ya buda olmasaydi diyor mutlu bir gülümseme ile.

Sokaklar doluyor yavas yavas,
Kosusturan insanlar,seyyar saticilar,
Durakta bekleyenler,
Yeni umut kاپisi arayanlar.

Bir cocuk geliyor yanima,
Yüregi daha simdiden yorgun.
Üsümüs ufacik elleri titriyor.
Amca, cok acim diyor.

Onun yerine koyuyorum kendimi bir an,
Onun yasadiklarini icimde hissediyorum,
Bu ufacik bedenin izdirabini hissediyorum.
Sorguluyorum kendimi, bunun suclusu kim?

Yeni bir gün daha dogmustu,
Kimimize umut olacak, kimimizi yasa bogacak,
Ve ardindan yine boynunu büküp gidecek günes,
Tekrar yeni umutlara dogabilmek için.

08/10/2009

Erol Halil